

■ Ἐπὶ τῇ ἱερᾷ μνήμῃ αὐτοῦ 15 Ἰουνίου

Κατανυκτικὴ Προσευχὴ

Ἐκ τοῦ Κεκραγαρίου τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου*

ΕΛΗΣΣΟΝ ΜΕ ὁ Θεός, ἐλέησόν με. Καὶ παράσχου μοι τὴν ἄφεσιν πάντων τῶν ἁμαρτημάτων μου, δέομαί Σου, Κύριε. Εἰσάκουσον ὁ Θεός μου, εἰσάκουσον ὁ φωτισμός μου. Γλυκύτατε, εὐμενέστατε, προσφιλέστατε, ποθεινότατε, περικαλλέστατε Κύριέ μου, ἴσασί με, καὶ ἰαθήσομαι· σῶσόν με, καὶ σωθήσομαι. Ἐπίχεε εἰς τὴν καρδίαν μου τὸν γλυκασμόν, τὸν ἐκ τοῦ ἐλέους Σου, ὥστε νὰ μὴ ἐπιθυμῶ, καὶ νὰ μὴ διανοοῦμαι μηδὲν γήϊνον, μηδὲν σαρκῶδες, ἀλλὰ Σὲ μόνον νὰ ἀγαπῶ, Σὲ μόνον εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ εἰς τὰ χεῖλη μου νὰ φέρω!

Ἐγχάραξον διὰ τοῦ δακτύλου Σου εἰς τὸ στήθος μου τὴν γλυκυτότην μνήμην τοῦ μελισταγοῦς Σου ὀνόματος. Ἐπίγραψον εἰς τοὺς πίνακας τῆς καρδίας μου τὸ ἅγιόν Σου θέλημα, καὶ τὰ Σὰ δικαιώματα, ἵνα ἀξιωθῶ Σὲ τὸν γλυκύτατόν μου Κύριον, καὶ τὰς ἐντολάς Σου πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ πρὸ ὀφθαλμῶν μου νὰ ἔχω, καὶ νὰ εὐφραίνωμαι κατὰ τὸ γεγραμμένον: «ἐμνήσθην τοῦ Θεοῦ καὶ εὐφράνθην». Ἄναψον εἰς τὴν ψυχὴν μου ἐκεῖνο τὸ πῦρ, τὸ ὁποῖον ἐπὶ τῆς γῆς ἐπεμψας καὶ σφόδρα ἠθέλησας, ἵνα δι' αὐτοῦ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὰς κιβδήλους ἀγαπήσεις τῆς ματαιότητος τοῦ κόσμου τούτου. Πύρωσόν με, ὦ ἀγάπη οὐρανία, ὀλόκληρον, μὲ τὴν φλόγα Σου τὴν ἁγίαν, μὲ τὸν πόθον Σου, μὲ τὴν τερπνότητά Σου καὶ ἀγαλλίαισιν, μὲ τὴν ὄρεξιν καὶ ἔφεσιν πρὸς Σὲ τὴν ἁγίαν, καὶ ἀγαθὴν, καὶ ἀγνὴν καὶ

καθαρωτάτην· διότι ἢ μὴ ἀγαπῶσά Σε ψυχὴ τὸν κόσμον ἀγαπᾷ, εἰς τὴν ἁμαρτίαν δουλεύει, εἰς μοχθηρίας ὑποπίπτει, οὐδέποτε ἐφησυχάζει, οὐδέποτε εἰς ἀσφάλειαν εὐρίσκεται.

Ἄξιωσόν με λοιπόν, ὦ πανοικτίρμον Κύριε, μακρόθυμε καὶ πολυέλεε, νὰ δουλεύῃ εἰς Σε πάντοτε ἡ διάνοιά μου, καὶ νὰ καίεται ὀλόκληρος ἀπὸ τὴν ἀγάπην πρὸς Σε. Ἄς ἀναπαυθῇ ἡ ψυχὴ μου ἐν Σοί, ὁ Θεός μου. Ἄξιωσόν με νὰ ψάλλω τὰς ὑμνολογίας Σου, καὶ δωρεάς Σου, καὶ τὴν φιλανθρωπίαν Σου ἡμέρας καὶ νυκτός. Ἐλθέ, δέομαί Σου, εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ λύτρωσαί με ἀπὸ τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ ἐχθροῦ, καὶ παντὸς μετεωρισμοῦ. Ἄρπασον τὸν νοῦν μου πρὸς Σε.

Ἴδού, ἐπὶ τῆς θύρας ἐστηκῶς κρούω, ἄνοιξόν μοι τὴν θύραν τοῦ ἐλέους Σου. Ἐλέησόν με κατὰ τὸ μέγα Σου ἔλεος, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν Σου, μὲ τοὺς ὁποίους ἡμᾶς ἐπεσκεφθης, ἀνατολή ἐξ ὕψους. Δώρησαί μοι, ἵνα καὶ διὰ τῆς καρδίας, καὶ μὲ τὰ χεῖλη, καὶ μὲ ὅλα μου τὰ ὀστᾶ ὑμῶ, καὶ δοξάζω Σε. Αὕτῃ εἶναι ἡ παρηγορία μου εἰς τὸν καιρὸν τοῦτον, τῆς ἐνταῦθα ἐξορίας μου. Διὰ τῆς χειρὸς Σου κάτεχε τὴν καρδίαν μου, διότι ἄνευ Σοῦ, δὲν δύναται εἰς τὰ ὑψηλότερα νὰ ἀνυψοῦται.

«Οἶμοι, ὅτι ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη! Κατεσκήνωσα μετὰ τῶν σκηνωμάτων Κηδάρ, πολλὰ παρώκησεν ἡ ψυχὴ μου. Τίς δώσει μοι πτέρυγας ὡσεὶ περιστερᾶς, καὶ πετασθήσομαι, καὶ καταπαύσω; Ἴδού ἐμάκρυνα φυγαδεύων καὶ ηὐλίσθη ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐκζητῶν Σε τὸν Θεόν μου». Οὐδὲν εἶναι δι' ἐμὲ τόσο γλυκύ, ὅσον τὸ νὰ ζῶ ἐν τῷ Κυρίῳ μου. Ἐμοὶ γὰρ ἀγαθὸν ἐστὶ τὸ τῷ Θεῷ προσκολλᾶσθαι.

(*) Μικρὸν Κεκραγᾶριον, ἦτοι Κατανυκτικώτατα Προσευχαὶ Ἐρανισθειῶσι ἐκ διαφόρων κεφαλαίων τοῦ Κεκραγαρίου τοῦ Ἱεροῦ Αὐγουστίνου εἰς πόθον καὶ κατάνυξιν καὶ σωτηρίαν κινούσαι τὴν ψυχὴν.